

Tartalom

Stróber László plébános gondolatai a Mária Kongresszuson	1
Dr. Székely János megyéspüspök prédikációja	2-3
Mi motivált?	4
Márfi Gyula nyugalmazott veszprémi érsek prédikációja	5-7
Dr. Udvardy György veszprémi érsek prédikációja	7-10
Képek	8-9
Varga László kaposvári megyéspüspök prédikációja	11-14
Riportok	14-15
Hírek	16

Tegyetek meg mindent, amit fiam mond!

Mária olyan jó, hogy megszólaltál! A szentírás kevés szavadat őrzi.

Kánában, miután fiad figyelmét felhívtad a háziak szorult helyzetére, ezt mondtad a szolgálknak: „Tegyetek meg mindent, amit csak mond nektek!” És ezt halkán, szelíden mondtad, anyai szeretettel és aggodással. Olyan meggyőzően, hogy a szolgálk megfogadták a szavadat. Egy asszony szavát, aki nem is volt úrnőjük. Tartották magukat szavadhoz akkor is, amikor szokatlan, nehéz, hiábavalónak látszó dolgot követeltél tőlük: Hatalmas kövedreket megtölteni vízzel, amikor már mindenki tisztálkodott. Nem látszott örülségnek ez a vállalkozás? De mert te figyelmeztetted őket, mégis megtették. És fiad szavára borrrá vált a víz.

Mária, a Te figyelmeztetésed máig nem halkult el. Éppoly aggodó szeretettel szólsz nekünk is, mint azoknak a szolgálknak. Tegyetek meg mindent, amit csak mond! Ne törődjetez azzal, hogy ellentmond az emberi okoskodásnak! Ne riadjatok vissza attól sem, hogy nevetségessé váltok! Ne fontolgassátok, hogy melyik szava szól hozzátok, és mi vonatkozik másokra. Nem az a dolgotok, hogy elámuljatok szavain. A ti dolgotok csak az, és anyyi, hogy tegyetek meg mindent, amit Jézus mond.

És ha megteszitek, Jézus csodát tesz. 2023-ban is, bármelyik nap bármely percében és bármely részén a világnak.

Stróber László plébános
Zalai Mária Kongresszus 2023,
Ünnepi szentmise
2023. szeptember 9.

Mária Kongresszus
Aldott vagy te az asszonyok között!
Részletek a szórólapon!

ZALAEGRSZEG
2023. szeptember 8-9.

Zalai Mária Kongresszus 2023.

Dr. Székely János szombathelyi megyéspüspök prédikációja 2023. szeptember 9.

dr. Székely János

A mai evangélium visszautal a Sínai-hegyi nagy kinyilatkoztatásra, amelynek harmadik napján az Úr kinyilatkoztatta dicsőségét. Halljuk, hogy a nép ámulattal kiáltja Istennek: amit csak az Úr mond, azt mind megtesszük. A kánai menyegző harmadik napján valami nagyon-nagyon hasonló történik: Krisztus kinyilatkoztatja dicsőségét, és a Szűzanya, Isten népének legtokéletesebb képviselője és tagja ezt mondja az ott álló szolgáltnak: amit csak mond, tegyétek meg! S ahogyan a Sínai-hegy alatt erre a hittel teli, nyitott szívű mondatra, hogy az Úr bármit is mond, megtesszük, Isten föltárta az Isten-ember-szövetségnek gyönyörű dokumentumát, a Tízparancsot. Megajándékozta a népét az emberhez méltó élet, az igaz, a szent, a szép és a jó életnek kincsével és útjával. Valami hasonló történik a kánai menyegzőn is: Krisztus föltárja dicsőségét.

Hinni annyit jelent, mint igent mondani Istennek, az ő kinyilatkoztatásának. Bármit is mond nektek, tegyétek meg! Hinni annyit jelent, mint kinyitni a szívünket az ég felé. Befogadni azt a gyönyörű isteni tervet, isteni harmóniát, amit ő beleültetett a világmindenségbe, ahogy Vörösmarty Mihály mondja: „A természet örök könyvét forgatni ne szünjél: Benne az Istennek képe leírva vagyon.” A nagy és életerős emberi kultúrák mindig is tudták, hogy a világra bele van írva egy gyönyörű Isteni rend. Tudták ezt a régi indiaiak és kínaiak, Egyiptom és Mezopotámia hatalmas kultúrája, a görög filozófia. És tudja ezt a kereszténység is. Bele van ültetve a világunkba egy gyönyörű, objektív isteni rend. Az igaz, szent, szép és jó ugyanaz. Az embernek eszerint a gyönyörű isteni törvény szerint kell élnie. Ezt az ősi rendet kezdi eldobni magától nyugati világunk mintegy 200 éve, a felvilágosodás hatalmas kamaszkori lázadása óta. Amikor a modern ember azt mondta, hogy nem kellene atyáskodó tekintélyek, nem kell Isten és nem kell egyház, felnöttem, felvilágosodtam, szabad vagyok. Nekem senki ne szabjon korlátot! A modern ember azt gondolja, hogy a szabadság a valóságtól elszakadó önkény. (36:29) Elfelejté azt, hogy az értelmünk természetes célja az igazság. S nem akkor értelmesebb az ember, ha kevesebbszer téved, hanem akkor, ha mindig csakis a valóságot ismeri meg olyannak, amilyen. Az igazat ismeri meg igaznak. Az értelmünk egyirányú képesség. Éppen

ilyen az emberi szabad akarat is. Szabad akaratunk természetes célja a jó, az érték. Nem akkor szabad egy ember, ha összevissza dönt, hanem akkor, ha mindig az értéket, a szentet, a szépet, a jót tudja választani, akarni, az iránt lelkesedik. Ha semmi nem köti gúzsba, ha szenvedéleitől megszabadul, ha tud szárnyalni, szeretni. A szabadság nem a valóságtól elszakadó önkény, a valóság nem akadály, nem ellenség. Isten föltárja az embernek gyönyörű isteni rendjét.

Nyugati világunk attól szenved, attól jutott krízisbe, hogy elvesztette az élet forrását. A teremtőtől eltávolodik, és a szíve sivatagossá válik. Ennek a következménye az, hogy a nyugati világban egyre kevesebb házasság kötődik, egyre kevesebb gyermek születik, egyre több olyan ember van, aki alig tud valamiért őszintén lelkesedni.

Egy dúsgazdag németországi gyárosnak egyetlen fia kábítószerező lett. Az édesapa óriási rábeszéléssel és hatalmas anyagi áldozattal bejuttatta őt egy nagyon jó pszichiátriai központba, ahol segítettek ennek a fiatal embernek a szabadulásban. Nagyszerű pszichiáterek kezébe került, egyikük különösen közeli barátságba került a fiúval. Néhány hónap alatt úgy tűnt, hogy a fiú meggyógyult. A központ elhagyása előtt két nappal azonban fölment legfelső emeletre, és az egyik ablakból kivette magát öngyilkos lett. Az orvosának egy levelet hagyott hátra amelyben ezt írta: Doktor úr, köszönöm, hogy meggyógyított, és nagyon sajnálom, hogy nem tudott megmenteni. A levél aljára még odairta: Doktor úr, maga okos ember, próbálja majd ezt a mondatot megmagyarázni a szüleimnek is. Két nappal később a pszichiáter szemben ült a kétségbeesett szülőkkel és azt mondta nekik: a fiúkat orvosi értelemben meggyógyítottuk, de én nem vagyok Isten, nem tudtam értelmet adni az életének.

Kedves Testvérek, az emberi szívet egészen csak Isten tudja megtölteni, semmi más. A nyugati ember ettől az élő forrástól szakad el. Ezért válik a kultúránk élettelené, erőtlenné pusztulóvá. Hála Istennek, Földünk lakosságának nagy része nem így gondolkodik, nem lépett rá az Isten és az isteni törvény megtagadásának, elhagyásának útjára, s talán jó ha ezt is tudjuk.

Hadd idézzek föl egy-két döbbenetes számot: Kelet-Ázsiában 1970-ben, tehát kicsit több, mint 50 éve összesen 11 millió keresztény volt, a régió 1,2 %-a. Jelenleg 171 millió keresztény él itt, a régiónak jóval több mint 10%-a. Afrikában 1910-ben összesen 12 millió keresztény volt, a kontinens mindössze 9%-a. Jelenleg 630 millió keresztény él itt, a kontinens 49%-a. Kínában egyetlen vasárnap többen vannak templomban istentiszteleten és szentmisén, mint egész Nyugat-Európában összesen. Földünk lakosságának jelenleg mindössze 16%-a olyan ember, aki teljesen vallástalan, aki soha templomba be nem lép. Ez az arány folyamatosan csökken. Úgy becsülik, 40 év múlva körülbelül 13% lesz a teljesen vallástalanok aránya. Az emberiség javíthatatlanul vallásos. Azért is, mert évről évre nagyon sok felnőtt megtérés van szerte a világon mindenütt. Kínában a legtöbb plébánián minden évben emberek százai keresztelkedtek meg, vágynak az élet igazi értelmére, teljességére, céljára. Talán azt is jó tudni, hogy nem laza egyházakba lépnek be az emberek, hanem olyanokba, ahol a hitet és a hit sze-

rinti életet nagyon is komolyan veszik és élük. Azért is növekszik a hívő emberek száma szerte a világon, mert a hívő embereknek sokkal több gyermeke születik. Ez így van a legszegényebbek körében, a középosztályban, de a leggazdagabbak, a legjobb módúak között is.

A hit nem tűnik el az emberek életéből, hála Istennek, mert ezt diktálja az ember feje és ezt diktálja a szíve is. Minden gondolkodó ember sejti, tudja és érzi hogy ez a gyönyörű hatalmas világmindenség nem csak úgy véletlenül jött létre a semmiből. Nem csak úgy magától jött elő az élettelenből az élet, az élők közül az ember. A világ ámulatba ejtő szépsége mögött valami végtelen bölcsesség és szépség rejtőzik. Az ember nemcsak a fejével következtet erre, hanem érzi a szívében is, amikor gyermek születik a világra, amikor az ember egész szívével szeret, amikor megszólal bennünk a lelkiismeretünk hangja, amikor elámulunk valamin, ami gyönyörű vagy amikor megérint minket a halál szent közelsége. Kinyílik a titokzatos kapu a földi világ és a mennyei világ között, az ember érzi a végtelen Isten jelenlétét. Tudjuk a fejünkkel és érezzük a szívünkkel.

Egy híres angol gondolkodó fogalmazta ezt így: Ha egy kiscsacsa megszületik és nagyon-nagyon akar úszni, ez biztos jele annak, hogy vannak kis patakok, tavak, vízforrások, létezik úszás. Ha egy kisbaba felsír és enni kér, ez biztos jele annak, hogy van enni való létezik étkezés, táplálkozás. Ha az emberiségben ott van a kiirthatatlan vágy, sejtés és tudás arról a teljességről, amit semmi nem tud elvenni, aminek soha nem lesz vége, amit ez a föld nem tud megadni, ez biztos jele annak, hogy mi nem ennek a világnak a számára születünk.

Kedves testvérek a mai ünnep a hitünkben szeretne minket megerősíteni. Mondjuk ki mi is a Szűzanyával együtt, és egy kicsit szemben a nyugati kultúránkkal, amely, sajnos pusztul, mondjuk ki azt, hogy amit az Úr mond, azt mi mind megtesszük. Nyissuk ki a szívünket az ég felé, fogadjuk be az ő gyönyörű törvényét: az igaz, a szent, a szép és a jó útját. Ez az élet útja. Ha erről az ember letér, akkor menthetetlenül elpusztul.

Hogyan tehetjük ezt meg? Úgy gondolom, hogy gyönyörű példát mutat erre Mindszenty bíboros egész élete. Hadd emeljek ki csak négy nagyon fontos pontot ebből az életéből. Ő egy olyan családba született, ahol a család mindennap este az asztal körül térdelve, együtt mondta a rózsafüzért. Olyan családba, ahol hetente kétszer bőjtöltek, olyan családba, ahol az édesanya akkora emléket hagyott, akkora erőt adott a fiának, ami neki egy egész életében az egyik leghatalmasabb erőforrása lett, olyan családba, ahol a két felnőttkort megért lánytestvér közül az egyik hat, a másik nyolc gyermeket vállalt. Ha szeretnénk azt, hogy a hitünkben megújuljunk, ahhoz kellenének ilyen családok. Minden igazi megújulás az emberi szívben, az élet és a szeretet bölcsőjében, a családban indul. Vannak-e még ilyen családjaink? Ahol esténként együtt száll az imádság az ég felé, ahol bátran mondanak igent a gyermekáldásra, ahol a hit kincsét a gyermekeknek átadják, a szívükbe elültetik.

A második dolog, amit kiemelnék Mindszenty atya életéből, az ő fantasztikus hitelessége. Igen gyakran bele sem feküdt éjszakánként az ágyba, földön aludt. Nagybőjtben és adventben minden héten két nap kenyéren és vízen bőjtölt. Gyónásait, amíg csak tudta, mindig térden állva mondta el. Amikor tudott, adott a szegénynek. A világháború végén, amikor az egész ország éhezett, könyörgött az atyáknak, hogy a bérmálás után ne legyen nagy ebéd. Ha ezt valamelyik atya nem értette meg, a leves után felállt, imádkozott és elment. Hiteles volt az élete, odaadott, lángoló papi életet élt.

Harmadikként hadd említsem azt a döbbenetes alkotó erőt, ami benne volt, mennyit tett iskolákért, egyházunkért, a szegényekért. Alapított 34 plébániát, 8 egyházi iskolát, 3 kollégiumot, idősotthonot. Minden szerdán fogadta a szegényeket. Minden évben 35 szegény diák taníttatását ő fizette. Amikor már bíborosként ment Budapestre, először nem a Szent István bazilikába ment, hanem Budapest legszegényebb negyedében, szegény családokat látogatott meg, megáldotta a házukat. Úgy is nevezték őt: paraszt-bíboros. Ha szeretnénk, hogy az életünk hiteles legyen, erőteljes, akkor nemcsak szép szavakkal kellene kereszténynek lennünk. Vállunkra kellene vennünk a szegény és a szenvedő terheit.

Végül Mindszenty atya hűséges maradt a keresztthordozás idején is. Amikor az Andrássy út 60-ban minden éjszaka levetköztették, megalázták, verték, az ételébe idegmérgeket kevertek. Mikor az utolsó hetekben egy percre sem hagyták aludni. Mindszenty atya ekkor lett igazán Magyarország primása, ekkor állt az élünkre ott az ÁVÓsok csizmái alatt. A keresztben ragyogott fel az élete. 1956-ban, amikor először megszólalhatott a szabadulása után, azt mondta: Senkivel szemben nem őrzök haragot a szívemben. Egyik papja, ahogy látta a megszabadult Mindszenty arcát, azt mondta: Mindszenty a börtönben szent lett.

Ezen az ünnepen az ő nagy hitére is emlékezünk. Hálát adunk a jó pásztorért, aki nem futott el, amikor jött a farkas. Kész volt az életét is kockáztatni, odaadni.

A Mária-kongresszusokon abban az időben összesen 4,6 millió magyar vett részt. Megmozdult az ország annak ellenére, hogy például Szegeden nem engedélyezték a mikrofon használatát, a Tisza-hidat lezárták, a szomszédos falvakból nem lehetett bejönni a városba, a mise alatt 3 repülő körözött a helyszín fölött, hogy az emberek semmit se halljanak. Celldömölkön trágyaléval locsolták a hatalmas tömeget, amely az ünnepe érkezett. Ennek ellenére emberek tíz- és százazrei tódultak ezekre a gyönyörű találkozókra. Erősítsen meg őseink hitében ez a mai ünnep. Éljük meg a családban, hitelességben, szegények iránti szeretetben és a keresztthordozás óráiban is.

Burmában egy missziós atyát a hindu uralkodó elfogott, börtönbe záratott. Rettenetesen kínozták, tüzes vassal égették, ostromozták. Azután, hogy lejárt a büntetése, mindenki azt gondolta, hogy az atya egyből menekül ebből a rettenetes országból. Nem így történt. Ahogy megszabadult rögtön ment újra a királyi palotába, odaállt a burmai buddhista uralkodó elé, s engedélyt kért arra, hogy újra prédikálhasson. Mire a király azt mondta, hogy téged sajnos nem engedhetlek vissza soha többet az enyémekek közé, mert az én népem egyszerű nép, nem annyira a szavaknak hisznek. De ha meglátják a te sebekkel borított arcodat, kezedet, testedet, az égési sebek helyét, mindazt, amit a te istenedért kibírtál és végig csináltál, akkor ezek mind keresztények lesznek. Mindszenty atya életét hitelesíti az a rengeteg szenvedés, üldöztetés, gyalázkodás, amit ő elvállalt mindannyiunkért. Hálát adok az ő életéért.

A mai napon imádkozunk azért, hogy megerősödjünk, újjá szülessünk őseink hitében, hogy méltó utódai lehessünk Mindszenty bíborosnak, higgyünk és megmaradjunk. Ebben segítse Zala hívő népét a Boldogasszony közbenjárása.

Lejegyezte: Marx Mária

Zalai Mária Kongresszus alkalmából

Egy álomnak tűnt számomra, de tartottam attól, hogy nehezen megvalósítható több okból is. Aztán együtt gondolkodtunk, ez volt az egyik legjobb dolog. Eközben barátokra leltünk. Ahogy haladt a szervezés, minden apró részletre egyre jobban figyeltünk. Öröm volt jelen lenni, megható volt számomra, hogy az embereket különböző pontokon mennyire megérintette az idei kongresszus. Engem is megérintettek a találkozások. Nagyon hálás vagyok a férjemnek és a társaimnak, hogy ennek részese lehettem és segíthettem ebben a munkában, és átélhettem a programok egyes felemelő pillanatait is. Számomra az is egy csoda, hogy a résztvevők számára, akikkel beszélgettem, vagy mások elbeszéléseiből megtudtam, egyértelmű volt, hogy ez a program értük van, Istenért van, a Szűzanyáért van. Valóban az em-

berek jobbik énjét kívántuk erősíteni, táplálni, formálni, közben mi is formálódtunk, és hiszem is, hogy egy kicsivel jobbá lettünk. Hála mindezért a jóságos Istennek!

S.Ivancsics Evelin

Mi motivált? A régiek, a nagyszülők elbeszélései. Nem kenyeret és cirkuszt, hanem szépséget és bölcsességet adni az embereknek. Felvillantani valamit abból, amit a katolikus hit tudott adni a zalaiaknak 75 évvel ezelőtt. A környezetünket a világias kultúra, életmód és vélemények uralják. Egy kis lépést tenni afelé, hogy a katolikus világnézet szerves és aktív része legyen a minket körülvevő világnak, hiszen izgalmas, értékes, megható és tartalmas. Nagy ajándék, kalandos és csodálatos utazás volt részese lenni a szervezésnek. Hála és köszönet minden segítő kéznek! Jót adjon a Mária! - ahogy a csángó köszönés mondja.

dr. Sipos János

Jánossal sokat beszélgettünk arról, hogy 75 évvel ezelőtt a Zalai Mária Kongresszus alkalmából milyen sok ember összegyűlt a városunkban, és hogy talán az volt az utolsó alkalom, amikor ennyi hívő ember egy katolikus rendezvényen részt vett. A szervezéssel a személyes motivációm kettős volt: egyrészt a méltó megemlékezés a 75 évvel ezelőtti eseményekre, másrészt a kíváncsiság, hogy valójában mennyi hívőt lehet ma egy ilyen rendezvényre összegyűjteni, van-e még „erő” az egyházban? Sokszor visszhangoztak a gondolataimban Kovács Sándor püspök Galambos Miklós plébánoshoz írt szavai: „Crevit semper in persecutione Ecclesia, in pace decrevit!”, azaz az „Egyház az üldözések idején erősödött, a békében gyengült!” Kíváncsi voltam, hogy a „békeidők” milyen hatással vannak az egyházra. Bízom benne, hogy megmozdul a hívők közössége. A 2023-as Zalai Mária Kongresszus eseményei megerősítették a hitemet, meggyőződhettem róla, hogy van értelme dolgozni,

testvéreink részvételére számítva programokat szervezni, mert van erő az egyházban. Az ima, mellyel Óbudaváron a Szűzanyának felajánlottuk a kongresszust, meghallgatásra talált.

dr. Varga Péter

Hitben megélt közösség, közösségben megélt hit. A fő motiváció számomra az volt, hogy közösen, egységben valósíthassuk meg legalább egy kis szeletét annak az utolsó nagy lobbanásnak, amely 75 éve 35 ezer embert mozgatót meg városunkban. Részese lenni egy Istennek tetsző dolognak, az ő nevében munkálkodni, közben pedig közösen megélni a hitünket. Nagy hála van bennem, hogy mindezt a családommal közösen átélhettük.

dr. Szabó László

Márfi Gyula nyugalmazott veszprémi érsek prédikációja

2023. szeptember 9.

Márfi Gyula

Szeretett Testvéreim!

Az évközi 23. vasárnap evangéliumával kapcsolatban szeretném kiemelni, hogy fontos megtalálni életünkben a magánimádságnak és a közös imádságnak az összhangját.

Nagyon fontos, hogy tudjunk úgy imádkozni, úgy beszélgetni a Jóistennel, ahogy csak mi tudunk. Mondjuk, ha nekem beteg a fiam vagy az édesanyám, van egy olyan imádság, amit helyettem senki más nem mondhat el. Kell a magánima is, és kell a közös imádság is, mindenekelőtt a családon belül, kell, hogy a család is néha közösen imádkozzék. Nem szabad azonban túlzásba vinni semmit, még az imádságot sem. Nehogy a gyerekek aztán egy életre megunják az imádságot. Tudjátok a sónak is megvan a maga mértéke, hogy mennyit kell tenni a levesbe. Ha nem teszünk bele, akkor ízetlen, ha túl sokat teszünk bele akkor ehetetlen lesz. Megvan az optimális mértéke a közös imának is. Természetesen a családon belüli, meg a különböző csoportokon, közösségeken belüli közös ima, és a templomokon belül, az istentiszteleteken való közös imádság is nagyon fontos. Hála Istennek most túljutottunk azon, hogy az asszonyok, vagy emberek rózsafüzért imádkoznak a szentmise alatt, együtt imádkozzuk és énekeljük végig a szentmisét. Ez nagyon fontos.

De, mint említettem most valami másról is szeretnék beszélni nektek, elmondanám Mindszentyvel kapcsolatos néhány gondolatomat. Mindszenty József kétségkívül a szigorú szentek közé tartozott. Vannak szelíd szentek, mint például Assisi Szent Ferenc, Szalézi Szent Ferenc, Medici Szent Angéla, az Orsolyita rend alapítója, Páduai Szent Antal vagy Néri Szent Fülöp és Don Bosco Szent János. Ezek nagyon szelíd, barátságos emberek voltak. De voltak szigorú szentek is. Alekszej Szent Atanáz, Szent Jeromos például, a Biblia-fordító, Aranyszájú Szent János, Keresztelő Szent János is. Ők szigorú szentek voltak. Mindszenty József is a szigorúbb, idézőjelben mondom, „szigorú szentek” közé tartozott, de azért az érdemei nem vitathatók el. Hadd mondjam el nektek néhány élményemet vele kapcsolatban.

Annak idején 1995-ben, Angelo Acerbi pápai nuncius úr felhívott Budapesten, és közölte velem, hogy el akar küldeni, hogy el

kell mennem Egerbe segédpüspöknek. Mondtam neki, hogy hát nehéz lesz nekem itt hagynom Szombathelyt, édesanyámat, nagynénemet, más hozzátartozóm meg már nincs is. De ő azt mondta: „Tudja tisztelendő úr, nekem is nehéz volt elhagynom Olaszországot, amikor elküldtek Új-Zélandra, apostoli nunciussá. Ott kellett hagynom az anyukámat. De tudja kivel találkoztam ott? Mindszenty József bíborossal.” Ekkor tudtam meg, hogy Mindszenty József a világkörüli körútján még Új-Zélandon is járt, és még ott is találkozott ottani magyarokkal.

Amikor ezelőtt körülbelül 10-12 évvel eljutottam Amerikába, Clevelandben, Bostonban, Chicagóban jártam, és találkoztam az ottani magyar közösségekkel. Még most is lehet mondani, hogy meghatódottan mutatták azokat a dolgokat, amelyek őket Mindszenty ottani látogatására emlékeztették. Egyik helyen egy széket – arra ült – a másik helyen egy térdeplőt, a harmadik helyen valami más dolgot. Szóval szeretettel emlékeztek rá.

Egy ízben Rómában részt vettem az európai püspökök rendkívüli szinódusán, amely körülbelül egy hétig tartott. II. János Pál pápa (azóta ugye őt is szentté avatták) minden résztvevőt meghívott egy ebédre, nyelvcsoportok szerint. Ki-ki megmondhatta, hogy hova szeretne csatlakozni. Én egy francia csoportot kértem, és így a párizsi bíboros érsekkel, a lyonival, a brüsszelivel és még néhány franciául beszélő főpappal együtt ebédeltünk a Szentatyánál. Mindenki bemutatkozott, a bíborosokat már ismertem. Én mondtam nekik franciául, hogy veszprémi érsek vagyok Magyarországról. A Szentatya megszólalt és kapásból bement, hogy „Akkor te Mindszenty utóda vagy.” Pedig Mindszenty csak két évig volt Veszprémben püspök, annak is egy részét börtönben töltötte. Tehát hihetetlen volt, hogy a Szentatya ezt is tudta. És hogy úgy mondjam, kicsit én is „kihíztam” magam, ugyanis ekkor lettem én is valaki közöttük. Mert testvéreim Rómában püspöknek lenni, érseknek lenni nem nagy dolog, van belőle rengeteg. De Mindszenty József utódának lenni, még Rómában is, ma is, rangot jelent.

Többször meghívtak a Sopronkőhidai Fegyházba, legalább hétszer jártam ott, miséztam, mert Sopronkőhida a győri egyházmegye területén volt. Ha a győri püspök úr nem ért rá, pannonhalmi főapát nem ért rá, a bíboros úr, aki Mindszentynek ugye esztergomi utódja, éppen nem ért rá, akkor engem hívtak meg, mert ha rövid ideig is volt Veszprémben Mindszenty, én is Mindszenty utóda voltam. És csodálatos volt számomra, hogy mennyire ápolják, még ott is, a fegyház vezetői és a fegyőrök is Mindszenty emléket, aki egy ideig ott raboskodott. Hadd mondjam el, hogy a veszprémi érseki palotában, a lépcsőházban van egy szobra Mindszentynek, amelyet egy Ausztráliából hazatérő magyar hívő testvérünk készíttetett. Van neki emlékszobája a veszprémi várban lévő egykori börtönben is, ahol szintén egy darabig fogva tartották, és ahol még papokat is szentelt.

Róma elismerte, hogy erényeit hősi módon gyakorolta, boldoggá avatása még nem történt meg. Nekünk egyelőre még nem öhozzá, hanem azért kell imádkoznunk, hogy boldoggá avatása mielőbb megtörténjen.

Hadd mondjak el még egy esetet, amit az egykori Harangozó Ferenc nevű szombathelyi egyházmegyes atyától hallottam. Ő maga is migráns lett, és egy időben kísérette külföldön Mind-

szenty Józsefet. Egy vasárnap délután, egy elég meleg nyári napon megérkeztek Johannesburgba, a Dél-Afrikai Köztársaság fővárosába. Mindenki nagyon fáradt volt, másnap indultak is volna tovább, és azt remélte, hogy most korán lefekhetnek, és jól kipihenhetik magukat. Igen ám, de Mindszenty betelefonáltatott a johannesburgi kórházakba, hogy nem ápolnak-e ott véletlenül egy magyar származású beteget. És végül kinyomozták, hogy van ott egy asszony, de ő református, őt biztos, hogy nem fogja tudni meggyónatni, és akkor a kísérői fellélegeztek, hogy hála Istennek, ma már nem megyünk sehova. De csalódnuk kellett, mert Mindszenty azonnal kocsiba ült, és bement a kórházba, beszélgetni ezzel a református asszonnyal, csak azért, mert magyar származású volt. Mindszenty nagyon szerette a magyar hazáját és a magyar népet. Nekünk is szeretnünk kell saját népünket, saját fajtánkat, saját hazánkat. De természetesen, mint ahogy mondtam az imára, hogy megvan az optimális mértéke, ennek is megvan az optimális mértéke. Úgy kell szeretnünk a saját népünket, hogy szeretetünk kiáradjon a többi népre. Mert ha túlzásba visszük, mi is faj-imádkóká és faj-gyűlölökké válhatunk, mint amilyenek Hitlerék, a nácik voltak. Tehát sovinizmus, fajimádat, nacionalizmus, rasszizmus nélkül, nekünk igenis optimális mértékben szeretnünk kell saját népünket, saját hazánkat, és bárhol járunk a világban, mindenütt ezt a népet kell képviselnünk. Én két évig voltam Párizsban ösztöndíjas, és mindig arra törekedtem, hogy úgy viselkedjek, hogy a magyar nép számára ne botránkozást, hanem megbecsülést vívjak ki. Voltak olyan paptársak, akik engem Jule-nek hívtak, mert a Gyulát így hívják franciául, és azt mondták „Jule! Maradj itt Franciaországban, beszélünk a püspökünkkel, megkérjük, hogy vegyen fel téged a mi egyházmegyénkbe.” Mondtam nekik, hogy kedves testvérek én erre nem vagyok képes. Akár hisztitek, akár nem, én szinte minden éjjel álomban Magyarországon járok. És olyan elevenek ezek az álmaim, hogy amikor reggel felébredek, egy darabig nem hiszem el, hogy ez tényleg csak álom volt. Ott tudtam meg én, hogy mit jelent magyarnak lenni. És miután megjöttem Párizsból, 45 éve, akár hisztitek, akár nem, álomban soha nem jártam Párizsban.

Mindszentyvel kapcsolatban hadd mondjam még el, hogy nagyon értékes könyvei jelentek meg például a kommunista arcélekről, megjelent egy könyv az Édesanyáról, mert nagyon nagy tisztelője volt a saját édesanyjának, és általában az édesanyáknak. Emlékirataiban leírja, hogy mit élt át, amikor az Amerikai Nagykövetségen megtudta, hogy meghalt az édesanyja. Hadd idézzek ebből. “Nagyon-nagyon szegény, és annál is szegényebb lettem. Nemcsak ünnepeimből, egész életemből hiányozni fog már. Leesett a mi családunk koronája. Az én anyám zord idők csillaga volt, és szomorúságomban néha már csak az ő fénye vigasztalt. Most elment a csillag, elhívta őt az örökkévalóság nagyobb fénye.” De nemcsak az édesanyákat tisztelte, hanem tisztelte ő nagyon –, mint ahogy ez a kongresszus is jelzi – a Boldogságos Szűz Máriát, Jézus anyját is.

Kedves Testvéreim, még befejezésül hadd mondjam el, hogy egyszer, amikor Klingenthalban részt vettem egy a Kultúra Pápai Tanácsa által szervezett konferencián, egy pénteki ebéd után mondták nekem, hogy „Monsieur Márfi, holnap Poupard bíboros úr miséjén maga fog prédikálni. Ugye angolul nem tudok, de lehetett prédikálni franciául is, hát elsápadtam egy kicsit, ahogy Hofi Géza mondaná, volt időm rá, hogy elsápadjak. De hát aztán összeszedtem magam, és Adynak a Pócsi Mária című költeményéből, emlékezetből leírtam néhány versszakot, utána azt megpróbáltam

lefordítani franciára, és ezt el is mondtam. És Poupard bíboros úr titkára, egy nagyon művelt szerzetes pap, azt mondta, hogy nagyon szép volt ez a vers. Kérdezte, hogy ki írta, mondtam, hogy református magyar költő. Nem akarta elhinni. Hát most ebből nem idézek, nincs is itt most nálam véletlenül, de engedjétek meg, hogy egy evangélikus költőt idézzek befejezésül, akit Váci Mihálynak hívnak. A Nyírségből származott, vallásos közegben nőtt fel. Evangélikus szülők gyermeke volt, de nyilvánvalóan ott is élt valamilyen formában a Boldogságos Szűz Mária tisztelete is, és ez megmaradt a költő lelkében. Amikor felkerült Budapestre egy kommunista-ateista közegbe, akkor felébredt lelkében a vágy, szeretett volna visszajutni abba a világba, ahol még élt a karácsony, éltek az ünnepek, és élt a Boldogságos Szűz Mária tisztelete is. Akkor írta az Ave Maria című versét, befejezésül most ebből olvasok fel nektek. Miről szól ez a vers? Csak Máriáról. Amit elmondtam. Fantasztikus erővel fejezi ki a vágyat, azt a szomorúságot, ami eltölti őt az őt körülvevő ateista közeg miatt. Kéri Szűz Máriát, hogy vigye vissza abba a világba, ahol még élt a hit és élt a Mária tisztelet is.

Csak gondolkodok Reád: – agyam fagyos tekervényei
mint neoncsövek, felderengnek
reszketeg piros fényével szelíden izzó
betlehem nevednek.

Csak álmodom Rólad, ahogy a befagyott tavak
álmodhatnak az égről,
s derengsz Te bennem, mint az égmerengés
a jégalatti mélyből.

Csak álmodom Rólad – ahogy a sápadt hómezők alatt
a behegedt barázdák,
susogsz bennem örökkön, ahogy a fagyos rögökben
a hízelgő rozstáblák;
ahogy a leásott oszlopokban zokognak
a legallyazott lombok;
– zúzott rönk, tört hasáb vagyok: – erdőid bennem
suhogva kibontod!

Neved forró áhítata lehervadna itt e lucskos
hideg közönyben,
mint halk imák a sárba csuklanak
a tipró körmenetben.

Ki érezné meg itt
azt a bölcső-meleg mennyet,
amelynek enyhe üde neved imádkozva
engemet elmelenget.

Ki értené meg itt e hótól fuldokló,
elkékült arcú télben
neved tavaszi szeleit, melyek májust
tartanak bennem ébren.

Hogyan is hangzana e fagyvijjogásban
ez a pacsirta-sírás?
recsegő jégmezők fölött hogy suhoghatna
neved – e virágnylás?

Ki értené nevednek dallamát,
s dallamtalan zenéjét,
örök-zsongását, kagyló-búgását,
harangkehely-remegését,
gordonka hízelgését, s hegedű-ujjongását
ezüst-röptű nevednek,

orgona-futamait, amellyel – nagy dallam!
Szerelem, kereslek!

Mária! – jászlak meleg aljára vetett
kisdéd-kori ágyak!
Jézusi gyermekkor, mikor még hittem, hogy reám,
mint messiásra – várnak.
Mária! – esték gypjas nyája tolong
a térdeimnél;
aranyat, tömjént kínál az éj, s bánata
arcomon könnyű tömjén.
Mária! – ez a szó felkelti bennem a sírást:
– nem e tájon születtem!
Ó, üljél szelíd öszvér hátára, – menekülj,
ó, vigyél innen engem!
Mária! – valami betlehemi szelidségű emlék
az én örök sírásom!
Egy csillag sajog bennem pirosan, s suhog
félszárnyú örök karácsony!
Mária! – énbennem keserű pásztorok indulnak
e szóra s otthagyják a nyáját;

torkomon örökös a meghatódottság, mellyel
kalaplevéve csodát várnak.
Mária! – zokogó ária, templomi dallam,
Ave Mária, zsoltár,
Énekek Éneke! – halk kórus, botló gyermekkoromban
már bennem dudoltál!
Mária! – dallam, ki tudja, honnan száll
s honnan kél, milyen hűrről!
Csak én tudom, hogy miről énekel, milyen
szemet homályosító búról.
Mária! – verdesnek arcom körül
e hangok, mint a lepkék,
s ha hallgatok, akkor is szárnyuk
hímpora lep még.

Ha hallgatok is, – én örökké neved
susogó rozstáblájában alszom,
ha alszom is – neved búzavirágzása
szenteli arannyal arcom.”

Lejegyezte: Szabó-Hidvégi Orsolya

Dr. Udvardy György veszprémi érsek prédikációja a Veni Sancte szentmisén 2023. szeptember 8.

Mária személye gyűjt egybe bennünket, az ő születését ünnepe-
ljük. Boldogan jövünk ide, boldogan kapcsolódunk együvé az
Egyházban, mert szívünk örül. Örül, mégpedig azért, mert Bol-
dogságos Szűz Mária személyében megjelenik a bűn nélküli em-
ber. Jézus Krisztusnak, a megváltónak érdemeiből a bűn nélküli,
az újjáteremtett. Megjelenik az, akiről hisszük és valljuk, hogy ő
Istenanya, mert életet adott Jézus Krisztusnak, az Isten fiának, aki
Isten és ember. Örülünk, mert hisszük: földi pályájának befejez-
tével fölvetetett a mennybe. Hiszük róla, Máriáról, hogy Egyhá-
zunk anyja. Oltalmaz bennünket, közbenjár értünk, egybegyűjt
bennünket, meghallgat, észrevétlen módon utat mutat, rámutat
fiára. Örvend a szívünk, mert úgy tekintünk a Boldogságos Szűz
Máriára, mint minden hívőnek a példaképére és minden hívőnek a
modelljére, akivé nekünk formálódni kell, akivé nekünk alakulni
kell.

A Boldogságos Szűz Mária személyének a megértéséhez min-
denképpen ragaszkodnunk kell ahhoz, hogy az ő személye Jézus
Krisztushoz való viszonyában értelmezhető. Ő az, aki foganja, ő
az, aki hordozza, ő az, aki szüli, ő az, aki kíséri, ő az, aki támogatja
és ő az, aki látja meghalni a kereszten. Annak a személyét sze-
retnének jól érteni, akinek a születését ünnepe-
ljük. Jézus Krisztus mellett szükséges, hogy a Szentlélekkel való együttműködését is
jól értsük, mert a Szentlélekkel eltelt asszonyról van szó. Telve a
Lélekkel és telve Istennel. És szeretnének jól érteni Szűzanyánknak
a személyét akkor is, amikor az Egyházban betöltött szerepét néz-
zük, mint Egyházunk anyja, mint modellje, mint anyánk.
Ha az Egyház szempontjait nézzük, és innen közelítjük meg a
Boldogságos Szűz Mária személyét, akkor mindenképp így tekin-
tünk rá, mint példára, és így akarunk kapaszkodni hozzá, belé. A
Boldogságos Szűz Máriának méltósága abban rejlik, fogalmazza

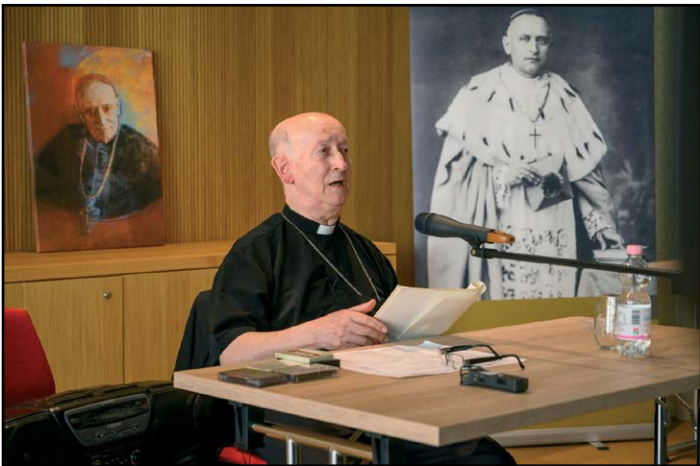
dr. Udvardy György

Szent Ágoston, még mielőtt test szerint méhébe fogadta volna az
Isten fiát, szívébe fogadta az Isten igéjét. Példa ebben: befogadni
az Isten igéjét, meghallgatni, befogadni. Több alkalommal lehet
olvasni a Szentírásban, hogy el-el gondolkodott Mária a szavakon.
Az angyalokén, a pásztorokén, Jézus szavain, és még hány olyan
pillanat lehetett Mária életében, amikor Jézus szavain el-elgondol-
kodott. Befogadja az Isten szavát, meghallgatja, el-elgondolkodik
rajta, szívében őrzi és meg is cselekszi azt.

Példa számunkra. Milyen óriási ajándék vasárnapról-vasárnap-
ra, ünnepről-ünnepre, vagy éppen napról-napra, hogy olvashatjuk,
hallhatjuk a Szentírást, Isten igéjét. Ez befogadható, befogadjuk,
el-elgondolkodunk rajta, és meg akarjuk cselekedni azt. Közben-
járóként is tekintünk a Boldogságos Szűz Máriára, aki nemcsak

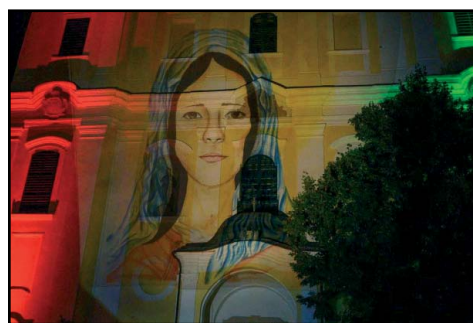

A kongresszus képekben

A kongresszus képekben

óv, nemcsak anyai oltalmával segít, hanem tanít is bennünket. Kiemelkedik a kánai menyegző története, amikor azt mondja a szolgáltnak minden tapasztalatot és szokást felülírva, hogy tegyétek, amit mond. Mária nekünk ezt mondja: tegyétek, amit Jézus mond! Nem teszi hozzá: Tegyétek, ha értitek! Tegyétek, ha könnyű! Tegyétek, ha már van tapasztalatotok róla! Tegyétek, ha ez számotokra könnyen elfogadható! Hanem azt mondja: Tegyétek, amit mond!

Ez egybecseng azzal, amit Jézus búcsúbeszédében mond: Ha szerettek engem, megtartjátok parancsaimat! Parancsaim nem neheznek. Ha szerettek engem és megtartjátok, én is szeretni foglak benneteket, Atyám is, és lakást veszünk nálatok. Aki nem szeret, nem tartja meg parancsaimat. Aki szeret, megtartja tanításomat. Tegyétek meg, amit mond! Ő ismeri a fiát, ismeri hatalmát, ismeri szándékát, ezért bátran figyelmeztet bennünket ma is: Tegyétek, amit mond!

Könnyű talán úgy tekinteni Jézus szavára, parancsaira, mint olyan elvárásokra, amelyek nagyon magasak. És ha már egy kicsit is megteszem vagy egy kicsit is törekszem annak megtartására, akkor az már jó. Látjuk, hogy ez nem így van, hiszen akit szeretek, annak a kérését nem lehet egy kicsit megtartani, teljesíteni, az nem elég. De nemcsak számára nem elég, én sem vagyok elégedett azzal, hogy akit szeretek, azt csak így-úgy, valamilyen mértékben, valamilyen időpontig, valamilyen feltétellel szeretem. Mária közbenjár értünk és tanít bennünket. Tanít arra, hogy mit jelent megtenni Jézus szavát, és megtenni azt. Tegyétek, amit mond nektek! És fülünkbe cseng Jézus szava: Ha szerettek engem, megtartjátok parancsaimat.

Úgy is akarjuk felfedezni Mária személyének gazdagságát, mint aki anyaként viselkedik velünk. Aki óv, aki bátorít, aki él-tet, aki megért. Egész biztosan mindannyian fel tudunk sorolni olyan bensőséges élményeket édesanyánkkal kapcsolatban, amikor mondtam valamit arról, hogyan vagyok, hogy érzem magam, milyen az életem alakulása, és ő pontosan tudta, hogy e szavak mögött mi rejlik. És nem arra válaszolt, amit mondtam, hanem arra, ami valóban bennem van, amire nekem szükségem volt. Sokszor talán egy kérdéssel, talán egy csendes hallgatással, talán egy figyelmes pillantással segített, hogy fel tudjam tárni nemcsak ő előtte, hanem legfőképp magam előtt, mi van a szívemben.

Anyaként viselkedik velünk: tudja, hogy mi nehéz. Tudja, hogy mivel küzdünk. Tudja, hogy miért vagyok elégedetlen. Tudja, hogy mitől szenvedek. Tudja, hogy mit viselek el nehezen. Tudja, hogy mitől szeretnék szabadulni. És ő csak hazahív, figyelmesen hallgat. Azt készíti számomra, ami kedves, aminek örülök, és a vele való találkozással formálódik a lelkem. Megóv, sokszor úgy, hogy észre sem veszem. Hányszor és hányszor törődik a szülő gyermekével, akár a játékaival, akár a környezetével, és eltávolít mindent, ami veszélyt jelenthet számára. A gyermek ezt nem is tudja. A gyermek csak azt tudja, hogy minden rendben van, minden működik, minden őt szolgálja. Pedig ebben benne van az ő édesanyjának a szerető gondoskodása.

És persze bátorít is. Hányszor éltük át, hogy valami kudarc ért bennünket. És akkor nem azt mondta, hogy ez nem fontos, hanem azt mondta, hogy próbáld újra! Holnap ismét légy nagylelkű, ismét légy áldozatos, ismét akarj hűséges lenni! Anyaként óv, bátorít és az életre vezet. Miért? Mert teljesen egységben van Krisztusával, teljesen egységben van Egyházunkkal. Egyházunk anyja. Máriához és az ő Egyházához való ragaszkodásunk meg kell, hogy jelenjen abban, és ez a mostani találkozó ebben is megerősít, hogy bizalommal tekintsünk az Istenre, önmagunkra, az életünkre, test-

véri közösségünkre, az egyházunkra. Erősítsen meg bennünket az imának az erejébe vetett bizalmunkban. Hányszor panaszkodunk, hogy nem tudok imádkozni, nincs időm, és ezek a kifogások abban a pillanatban eltűnnek, amikor valami nehézség ér, mert akkor buzgóbban imádkozok. De az ima a mi természetes létmódunk.

Mária segíteni akar bennünket abban is, hogy fia módjára és fiától tanulva, akarjuk felfedezni, mi az az életünkben, gyermekeink számára, az ifjúság számára, a család számára, ami veszélyt jelent. Sokszor olyan felszínesen, minden veszélyérzetet magunktól elhárítva éljük az életünket, és csodálkozunk, ha valamilyen tragédia történik. Miért ne történne? Nem vagyok figyelmes, kiteszem magam felesleges veszélynek, nem számolok a következményekkel. Sem a saját életemben, sem a társadalmi életünkben, sem esetlegesen az ideológiákat illetően. Figyelmeztet bennünket mindarra, hogy mindig mindent Krisztusból értékeljünk és értelmezzünk. És figyelmeztet arra is, hogy bátran különböztessük meg a jót a rossztól. Ez nem keverhető össze, nem elegíthető, hanem Krisztus módjára szükséges az igent igennek, a nemet pedig nemnek mondani. És biztosak lehetünk abban, ha segítséget kérünk Máriától a döntéseinkben, akkor megkapjuk. Nem fog helyettünk dönteni, nem fog megkímélni a döntéseink következményeitől, mert egy igazi szülő hasonlóan cselekszik. De ott van, bátorít, segít. És erősíteni akar bennünket, és ez a kongresszus is erősítsen, a közös imádság, a találkozás, az egymás arcába tekintés abban, hogy küzdeni akarunk a jóért.

Kedves Testvérek! Az előbb általam említett kényelmességből következik az is, hogy hányszor és hányszor mondjuk, hogy a jó az nekem jár, a jó az engem megillet, a jó az kell, hogy engem körülvegyen. S talán jó lenne, ha így lenne, de mennyivel inkább azt látjuk, hogy a jóért meg kell küzdeni saját magamban, saját magammal, meg kell küzdeni szűkebb környezetemben, meg kell küzdeni társadalmunkban is. Ki küzdjön meg a jóért, ha nem az, aki ismeri Krisztust, és aki élvezi a Boldogságos Szűz Máriának anyai oltalmát. A mostani kongresszus arra is ráirányíthatja figyelmünket, hogy népünk mennyire ragaszkodik Máriához, és milyen jó, hogy ez így van.

Mert hányszor és hányszor élünk át olyan eseményeket, amikor szükségünk van erre a nagyon egyszerű, de nagyon mély és életünket lényegileg érintő ragaszkodáshoz, kapcsolathoz. Ezt erősítik bennünk az imádságok, a rózsafüzér, a litánia, a napi Úrangyala imádság. Ezt erősítik bennünk a Mária-ünnepeink vagy éppen a kegyhelyeink, amelyeket látogatunk, amelyek ott vannak. Milyen jó, hogy népünk történelmében a nagy búcsújáráshelyek mellett kialakult egy-egy régiónak saját búcsújáráshelye, és oda tudta vinni fájdalmát, kérését, örömét a nép, és onnan merített erőt. Becsüljük meg ezt. Becsüljük meg népünk múltját, hagyományainkat. Töltsük meg élettel, erővel ezeket a kegyhelyeket újból, mert szükségünk van, és hamarosan még nagyobb szükségünk lesz erre!

Mária megőriz bennünket a hitben, egyszerű ragaszkodásban. S ébren tartja bennünk az örök élet utáni vágyat, mégpedig a szeretet érzelmével. Egy születésnapot ünneplünk, és aztán kiderül, hogy az egyház önmagáról beszél, önmagunkról beszélünk, önmagunk életéről, mert Máriát nekünk ajándékozták.

Adja Isten, hogy a közös imádságunk, zárandoklásunk, az előadások mind-mind segítsenek bennünket Mária személyének egyre jobb megismerésére és a hozzá való bensőséges ragaszkodásra! Ámen.

Varga László kaposvári megyéspüspök előadása - Mária mint a nők példaképe

2023. szeptember 8.

Mária volt Jézus első tanítványa. Ő volt az, aki Jézust befogadta a méhébe, megszülte, felnevelte, aztán figyelte minden rezdülését. Jézus ugyanis nemcsak azzal tanított bennünket, amit tett vagy mondott, hanem azzal is tanít, amit magára vesz. Nem gondolta senki, hogy a világteremtő, mindenható Isten ezt az utat választja: a magzati létet, a csecsemő létet, teljesen megéli azt, hogy mit jelent ráutaltnak lenni mások szeretetére.

A Szűzanya Jézussal először nem a csodák és a tömegeket mozgató tanítások alatt találkozott. A tanítványok találkoztak így vele. Lenyűgözte őket Jézus tanítása, mert ember így még nem beszélt, lenyűgözte őket a hatalma a vizek, a természet erői, a démonok felett, a gyógyításai. A Szűzanya egy másik Istennel találkozott először. Egy csecsemővel, aki rászorul az ő szeretetére. Ez üzenet, ezért nem roppant össze, amikor a Golgotán látta teljesen összetörve, teljesen gyengén, kiszolgáltatva Jézus Krisztust. Ő már találkozott a kiszolgáltatott, a sebezhető, a gyenge, a törekény kis Jézussal.

Jézus nemcsak azzal tanított, amit hirdetett és amit tett, hanem azzal is, amit magára vett. Azt gondolom, hogy ebben is tanítványa volt a Szűzanya.

A csend asszonya

Szeretnék beszélni a csend asszonyáról. Az angyali üdvözlés után még van egy-két üzenet, egy-két rendkívüli dolog, aztán 12 évig semmi, és a következő években sincs semmi üzenet. Úgy kell végigmennie az úton a Szűzanyának, miközben látja, hogy hogyan bánnak a fiával, milyen pletykákat találnak ki és terjesztenek róla, úgy kell végigmennie Jézus első tanítványának az úton, hogy semmi megerősítést nem kap. Az elején jött az angyal, aztán már nem jött. Nem ismételte meg az üzenetet, nem erősítette meg, maradt a pusztaság. Ezért szeretnék beszélni ma este nemcsak a csend asszonyáról, hanem a hit asszonyáról is, és aztán az eucharisztikus asszonyról, és a karizmatikus szűzről. Názáret iskolájára minden kortársunknak szüksége van. Sarah bíboros szerint a zaj diktatúrájában élünk. Mindenholnyomják ránk az ideológiákat, a hazugságokat, a szövegeket. Mindig megy a zene, vagy a lárma.

Alig vannak csendben a keresztények is. Pedig Kalkuttai Szent Teréz Anya szerint Isten a csend barátja, Isten a szív csendjével beszél. És nem az a fontos, amit mi mondunk neki, hanem az a fontos, amit ő mond nekünk. De ahhoz, hogy ezt meghalljuk, csendben kell maradnunk. Egyikünk sem hallhatja meg és értheti meg a házastársát, munkatársát, barátját, családtagját vagy bárkit, ha nem fogja be a száját, ha mindig tudja a kész válaszokat, ha mindig le akarja győzni a másikat. Akkor nem hall semmit és senkit, csak saját magát. Ahhoz, hogy hallhatóvá váljon a szeretet diszkrét hangja, Istené, aki a csend barátja, ahhoz el kell csendesedni.

Az életnek egy nagyon nagy felismerése volt, hogy rátaláltam a csendes szentségimádásra. Most már 37 éve minden nap a csend a forrás, a csendben jelenlévő Isten, akinek van mondanivalója számomra. Mert Ő az én Atyám, aki nagyon szeret, ismer engem, és el is mondja hogyan lát, ha érdekel, ha megkérdem és

Varga László

ha hajlandó vagyok meghallgatni. Jézusnak is van mondanivalója, mert ő a barátom, ő tett azzá, nem én. És annyira szeretett, hogy meghalt értem, ma is a szentmisében. Senki még nem szeretett soha ennyire. A szüleim nagyon szerettek, de ennyire nem. Nem adták oda az életüket. Minden nap odaadták szeretetből, amit tudtak. De volt valaki, aki teljesen átadta és odaadta magát szeretetből.

És a Szentléleknek is van üzenete, mondanivalója. Ahhoz, hogy meghalljuk, el kell csendesedni. A Szűzanya sokat volt csendben, Názáret csendjében. Alig jegyeztek fel mondatokat, szavakat tőle. Józseftől pedig semmit, ő még inkább hallgatott. A Bibliában József nem beszélt és mégis megérti az üzenetet. Nemcsak meghallja, megérti, hanem meg is teszi feltétel nélkül, és ugyanígy a Szűzanya is. Fel kellene fedezni a csendet! Szükségünk van a csendre, mert korunk megszállottja az információ! Minél többet meg akar ismerni a világból. És mivel a technikai eszközök segítségével a gyerekek is hozzájutnak mindenféle információhoz, jóhoz és rosszhoz egyaránt, azt hiszik, hogy mindent tudnak. De aki csendben van, az tudja, hogy sokkal fontosabb a megismerésnél a felismerés. Hiszen misztériummal, titokkal állunk szemben. Bármit is mondhatok valakiről, szülő a gyerekeről, tanár a diákjáról, házastárs a házastársáról, igazából nem tudja teljesen megismerni a másikat. De ha csendben vagyunk, akkor felismerjük azt, ami nem látszik. Megérteni lehetetlen, hogy mit jelent az, hogy Isten gyermeke vagyok, de ha csendben vagyunk, akkor felismerem a titkot. Csendben közelítem, és felsejlik, hogy mit jelent, hogy Isten gyermeke vagyok, hogy a testem a Szentlélek temploma.

A kegyelmet sem tudjuk leírni, de felismerhetjük a működését. A csendben felismerhetjük Isten jelenlétét. Ő megígérte, hogy velünk van minden nap a világ végezetéig. Elhisszük? Ha elhinnénk, akkor sokkal kevesebb szorongás, félelem, kiakadás, veszekedés, a másik legyőzni akarása lenne jelen az életünkben. Ha elhinnénk,

hogy benne élünk, ez a kinyilatkoztatás, akkor egészen másképp viszonyulnánk a valósághoz. A Szűzanya és Szent József is az ima csendjében fogadta be, szerette, nevelte fel és aztán követte a kis Jézust. A csendnek Igére van szüksége, az Igének pedig csendre, hogy termékenyítse a lelkünket, hogy felismerjük az üzenetet, és megpróbáljuk megvalósítani.

Mária a hit asszonya

Többféle hit van. Van a szánkkal megvallott hit, amit megtanultunk hittanból, amit elimádkozunk minden ünnepi szentmisén, a Credo-t, a hitvallásunkat. Azt jelenti, hogy elhiszem, hogy amit az Egyház tanít az igaz. Van ennél sokkal mélyebb megjelenése is a hitnek. Amikor nemcsak elhiszem, hanem úgy döntök, hogy magamra nézve kötelezőnek tekintem, amit igazságként felismertem. Ez mélyebb fokozata a hitnek. És van még egy harmadik fokozata is, amikor mindazt, amit az értelmekkel befogadtam, és igaznak fogadtam el a szívemben is, arra ráteszem az életemet. Amikor a Szűzanya meghallja az örömhírt az angyaltól, akkor igent mond. Latinul azt mondja, hogy fiat. Görögül ennél többet jelent, ott a geronito szó szerepel. Latinul azt jelenti, hogy elfogadom, görögül nemcsak, hogy elfogadom, hanem, hogy vágyakozom arra, hogy ez mind megtörténjen az életemben. Nemcsak egyszerűen elfogadom, hogy én leszek a Megváltó édesanyja, hanem egész lényemmel vágyakozom rá. De a Szűzanya nem latinul, és nem görögül beszélt. Ő azt mondta, hogy amen, ami annyit jelent, hogy teljesen kötelezőnek veszem magamra nézve az üzenetet. Vagyis mindenről lemondok, hogy megtörténjen az, amit az angyal mondott.

A hitnek fokozatai vannak, és a Szűzanya nemcsak egyszerűen elhitte, elfogadta igaznak, amit az angyal mond, hanem rátette az életét. Ez a hit, ami a legmélyebb, és amire a leginkább szükségünk van. Ennek a hitnek a példáját éli elénk a Szűzanya, nemcsak az angyali üdvözlétkor, hanem végig, minden körülmények között.

A hitnek lépései vannak. Nagyon sok olyan körülmény és helyzet történik velünk, amit nem értünk. Tele vagyunk kérdéssel különösen akkor, amikor valamilyen krízis, tragédia, megpróbáltatás, váratlan esemény van az életünkben. Akkor állandóan zakatol bennünk a miért. Miért? Miért? Miért? És ezen a ponton a gonosz rendkívül gyorsan gyanúba foghatja az Istent. Tényleg szeret? Akkor nem történhetett volna meg az, ami miatt most azt kérdezed, hogy miért velem, miért a gyerekekkel, miért a házastársammal stb.

A hit első lépése, amire a Szűzanya példát adott, az elfogadás. Elfogadom a valóságot. Elfogadom, hogy Isten így döntött. Elfogadom, hogy ő azt akarja, hogy én legyek a Megváltó édesanyja. A következő lépés az, hogy elfogadom, hogy ebben a valóságban jelen van az Isten. Mert amikor krízisbe kerülünk, amikor bajban vagyunk, akkor felmerül bennünk, hogy tényleg szeret?

Sokan azt mondják, hogy Isten elhagyott, ami lehetetlen. Nem tud elhagyni bennünket. Hozzánk láncolta magát szentségileg. Nem tudunk olyan bünt elkövetni, amelyben megtagadna bennünket. „Még ha egy szülő megtagadná a gyermekét, én akkor sem tagadlak meg téged.” Nem ő hagy el bennünket, mi hagyjuk őt faképnél. Mi nem akarjuk, vagy nem tudjuk befogadni vagy elhinni a jelenlétét, elfogadni a valóságot olyannak, amilyen. Nélküle semmi sem lett, ami lett. Benne élünk, mozgunk és vagyunk. Elhisszük. Ez a kinyilatkoztatás.

A kereszténység a hit krízisében vergődik. Az érzéseinket, a tudásunkat, a tapasztalatunkat mindig fölébe helyezzük a kinyilat-

koztatásnak. Amikor Lázár haldoklik, a nővérei üzennek Jézusnak, hogy akit szeret, beteg. És várják, hogy jöjjön és gyógyítsa meg. Jézus pedig nem megy, megvárja míg meghal. Ő aki a vakokat, a sántákat, a bénákat meggyógyította, a barátjának nem segít? És amikor megérkezik, akkor számonkéri Márta és Mária is: „ha itt lettél volna, akkor nem halt volna meg a testvérünk.” A hit krízise ez a két kis szó: ha akkor. Ha Isten szeret, akkor nem lehet rákos az én gyerekem. Ha Isten szeret, akkor nem hagyhat ott a férjem vagy a feleségem, nem csalhat meg. És mindenki tudja folytatni a mondatot: Ha..., akkor... Mindenkinek vannak tapasztalatai. Jézus pedig kimondja Mártának: Én vagyok a feltámadás és az élet. Ha hiszel, meglátod Isten dicsőségét. És Márta azt mondja, hiszem, hogy Te vagy az élet, Te vagy a feltámadás! Jézus azt mondja neki, hogy akkor vegyük el a követ. Mi a válasza Mártának? A tapasztalata legyőzi abban a pillanatban a megvallott hitet. Egy negyednapos hulla látványa abban a pillanatban szertefoszlatja Mártának a feltámadásba vetett hitét, mert azt mondja Jézusnak: „Uram már szaga van, negyednapos.” Nem tudja a tapasztalata, egy halottról szóló tudása fölé helyezni a hitét, hogy akármilyen van, akár negyednapos, akár tíz napos, Jézus a feltámadás, és a halott fel fog támadni itt és most.

Állandóan meginog a hitünk, amikor nem tudjuk fölébe helyezni a kinyilatkoztatott igazságot, az örömhírt a tapasztalatunknak, a tudásunknak és az érzéseinknek. Ez mindig küzdelem, mindannyiunk számára, hogy el merjük hinni, hogy akármilyen van, Isten itt van, Isten tud rólam, jelen van és nagyon szomorú. Ez akkor is igaz, amikor szenvedünk, amikor nem az történik, amit én szeretnék. Merünk-e hinni a kinyilatkoztatásban, és merjük-e fölébe helyezni a tudásunknak? A Szűzanya példát adott erre a hitre. A leggyönyörűbb példa az, amikor a tanítványok elszaladnak, fellázadnak, kiakadnak, kiábrándulnak Jézusból, ő pedig végigmegy Jézussal a kereszttúton, és nem kéri számon az Istent: Hogy tehetted ezt az egyszülött fiammal? Hogy lehet ilyen brutálisan megkínózni, hogy lehet keresztre feszíteni az Isten fiát? Mert ő hitt abban, amit Jézus mondott. Jézus elmondta a tanítványoknak, hogy elfognak, megölnék, de harmadnapra feltámadok. Ezt a Szűzanya is hallotta. A tanítványok nem hitték el, hogy harmadnapra feltámad, a Szűzanya viszont nem véletlenül hitt abban, hogy igaz, amit mondott. Ott a halál kapujában is elhitte, nagypénteken és nagyszombaton is. A hitét, hogy Jézus feltámad, fölébe tudta helyezni a saját szenvedéseinek, a saját fájdalmának, a saját elhagyatottságának. Hitt Jézus szavában és ahogyan végigment a kereszttúton példát adott arra, hogy a kinyilatkoztatott szónak igaza van.

Ebben akar segíteni bennünket a példájával: akármilyen van, bármit hall a fiáról, ráhagyatkozik Isten szavára. Hiszen a főpapok és a farizeusok megszállottan gúnyolták és hirdették Jézust, ami a legrettenetesebb: ördögtől megszállott. Ezt hirdették róla. A rokonok bolondnak tartották és haza akarták vinni Jézust. Bármit mondtak, bármi történt, bármi volt a pletyka és a híresztelés, a Szűzanya rendületlenül hitt abban, amit az angyal mondott neki és amit Jézus tanított és hirdetett. Mindig fölébe helyezte az Isten szavát az ő gondolatainak, érzéseinek, tapasztalatainak. Erre hív bennünket az ő példája, hogy merjünk hinni, merjünk fölébe helyezni az Isten irgalmába, szeretetébe vetett hitünket annak, amit átélünk, amit mások mondanak, amit a tudomány, a tapasztalatunk mond.

Azt gondolom, bár erről nem szoktunk beszélni, mert túlságosan a hét fájdalmas Szűz, a szenvedő Szűz volt a lelkiségünk középpontjában, hogy Mária derűs volt. Mert hitte, hogy szereti az Atya. És aki hisz abban, hogy Isten szereti, az ugyanúgy fog

élni, és az ő szívéből ugyanúgy előjön az öröm és a derű, mint azoknak a szívéből, akik átélik azt, hogy szeretve vagyok. Tudok szeretni és engem lehet szeretni. Ez a kettő állandóan ott zakatol bennünk kérdésként: lehet engem szeretni? tudok én szeretni? Isten azt mondja, hogy igen. Én szeretlek, és nem vonom meg tőled a szeretetemet. A Szűzanya ezt tudta. A „szeretve lenni” öröme derűssé teszi az életünket. Nem a fájdalomra, a hiányra koncentrálnak, hanem Isten szeretetének a valóságára.

Mária az eucharisztikus asszony

Ugyanez a lelkiület legyen bennünk, ami Jézus Krisztusban volt – írja Szent Pál a filippieknek. Ennek a lelkiületnek az ismérve az önküresítés, a szolgálat, a megaláztatás és az engedelmisség. Jézus kiüresítette önmagát. Ő, a végtelen Isten beletestesül a véges anyagba, egy emberi testbe, és még tovább is megy: beletestesül a kenyérbe és a borba. A Mindenható, a végtelen Isten kiüresíti, hogy oda tudja adni magát. A Szűzanya is kiüresítette önmagát. Lemondott a saját akarataról. Ő vágyott arra, hogy Isten akarata, az ő akarata legyen. Ez vezette, ezt jelenti az engedelmisség. A Szűzanya engedelmes volt végig. Az engedelmisség a Szentírásban nem katonai fogalom. Nem azt jelenti, hogy Isten parancsol, én értem és megteszem. Mert ilyenkor mindig ott van az, hogy ki a felelős. Az engedelmisség Jézusnál nem egy óvodás engedelmissége volt, hogy az óvónéni parancsol és a kisgyerek megcsinálja. Jézus engedelmes volt a kereszthalálig. Ez azt jelenti, hogy önként, szabadon, szeretetből mindig függővé tette magát az Atya jelenlététől és az Atya szeretetétől. Ezért nem tudott soha győzni a kísértéseknél a Sátán, mert Jézus mindig függni akart az Atya szeretetétől. Ugyanez az engedelmisség volt a Szűzanyánál. Az Úr szolgálóleánya volt. A szolgának nincsenek jogai, nincsenek privilégiumai. A Szűzanya úgy élte végig Jézus mellett az életét, hogy soha nem hivatkozott arra, hogy én az Isten fiának, a Megváltónak vagyok az édesanyja: tessék engem tisztelni, előre ültetni, külön jogokkal felruházni! Ő soha nem akarta ezt, mert szolga akart lenni. Ahogyan Jézus is: „Úgy vagyok közöttetek, mint aki szolgál.” Bár Úrnak szólítjuk, de Ő szolga volt. Nem ural le bennünket, hanem példát ad arra, hogyan kell függővé tenni az életünket az Istentől.

Jézus aláztos volt és a Szűzanya is aláztos volt. Mi emberek aláztoshoz leginkább akkor jutunk, ha megaláznak bennünket. Ha a megaláztatásokat képesek vagyunk Isten szeretetében bízva elfogadni, akkor előbbre jutottunk az aláztásban. Nem kell aláztoskodó szeretetet játszani, hanem el kell fogadni a megalázó helyzeteket, amitől mindenki fél. Senki nem akarja elviselni és elfogadni, hogy őt megalázzák. A Szűzanya példát adott arra, hogy el kell fogadni, vagy el lehet fogadni. Én azt gondolom, hogy olyan akart lenni, mint a fia. Jézus annyira szeret bennünket, hogy kiteszi magát az eucharisztiaiban.

Milyen az eucharisztikus Jézus? Egészen kicsi, nincs semmije, szegény. Az ostyában jelenlévő Krisztusnak csak a saját léte van, sebezhető. Visszaélhetünk a szeretetével, a jelenlétével, meg is alázzhatjuk. Méltatlanul áldozunk, méltatlanul vesszük magunkhoz és ő nem tiltakozik, nem büntet meg. Ő sebezhető volt a földi életében is, nem védte meg magát, akkor sem, amikor megtehette volna. Egy ezred angyal, vagy még több is jött volna, hogy egy pillanat alatt elsöpörjék a katonákat. De ő nem erre adott példát. Annyira hitt az Atya szeretetében, hogy ki merte szolgálatni magát. Jézus szentségi szent volt, aki benne él az eucharisztiaiban, és azt mondja, hogy példát adtam nektek.

A Szűzanya megértette ezt a példát: kicsiny maradt mindig. Amikor elkezdődtek a jelenések Medugorje-ban, akkor azt mondták a látnokok, hogy nincs semmi rendkívüli benne: egy aláztos, egyszerű nő. Szegény maradt mindvégig. Sebezhető volt a rokokóktól, a farizeusoktól, az írástudóktól. Azt gondolom, hogy ha megértjük Isten szeretetét, ha megértjük az ő létének a titkát az eucharisztiaiban, akkor mi sem szeretnénk mások lenni. Kicsinek lenni, szegénynek lenni, akinek a legnagyobb gazdagsága nem az, amit birtokol, hanem Isten országa.

A gazdag értünk szegénnyé lett, hogy minket az ő szegénysége által meggazdagítson. Mindenféle kincseket gyűjtögetünk és semmit nem jelent nekünk Isten országának a gazdagsága. Minden kincset el fogunk veszíteni, ha akarjuk, ha nem akarjuk. Isten országa pedig örök, elveszítetlen kincs. Akkor miért nem arra tesszük fel az életünket? Miért másra, ami nem örök, és nem is vihetjük magunkkal?

Az eucharisztiaiban jelenlévő Krisztus szent, és arra hív bennünket a Szűzanyával együtt, hogy akarjunk szentek lenni. Kevesen vannak köztünk olyanok, akik ezt őszintén ki merik mondani, hogy szent akarok lenni. Nem azért, mert le akarom körozni a másikat, külön akarok lenni, hanem egyszerűen azért, mert ez az Isten akarata. Isten akarata az, hogy szentek legyetek. Mindenfélét kitalálunk, hogy mi Isten akarata. Egyetlen akarata van, hogy szentek legyünk. Hogy az ő szentsége, a bennünk való jelenléte, a szeretete, ami bennünk él, az betöltson mindent: gondolatainkat, vágyainkat, kapcsolatainkat és hogy ez a szeretet túlradjon bennünk olyan szinten, hogy eljusson a másik emberig.

A karizmatikus Szűz

A Szűzanyát háromszor is betöltötte a Szentlélek. A Szentlélek által történt az ő szeplőtelen fogantatása, a Szentlélek óvta meg őt minden bűntől. A Szűzanya ott volt, amikor a tanítványokra, az apostolokra kiáradt a Szentlélek, ő is betöltekezett a Szentlélekkel. Példát adott nekünk.

A kérdés, ami felmerül, különösen a karizmatikus megújuláshoz tartozó testvéreinkben, hogy kell-e látható jelének lennie annak, hogy megkapjuk a Szentlelket. Megkaptuk a Szentlelket a teremtésünkkor, Isten a saját lelkét lehelt az emberbe. Megkaptuk a Szentlelket a keresztelésünkkor és a bérmlásunkkor. Meg kellene engedni megtörténni azt, ami már megtörtént. Bennünk ez már megtörtént. Mennyire látszik? Kell-e látható jelének lennie annak, hogy betöltekeztünk a Szentlélekkel?

Az én válaszom: is-is. A pünkösdi mozgalmak egyházon belül és egyházon kívül is nagyon fontosnak tartják, hogy látható jele legyen annak, hogy megkaptuk a Szentlelket. Én nagyon hálás vagyok azért, hogy találkozhattam a megújulással, és átélhettem a testemben is a Szentlélek gyógyító, újjáteremtő erejét. Súlyos beteg voltam, műtét előtt álltam, és imádkoztak felettem olyanok, akik hittek abban, hogy a Szentlélek meg is gyógyít. És egy pillanat alatt eltűnt a gyomorfekélyem, ami már a műtét előtt volt. Átéltam azt, hogy a Szentlélek ma is gyógyít, és átéltem azt is, hogy újjáteremti a kapcsolatomat az Igével, a zsolozsmával, a szentmisével, az embertársaimmal. Átéltam azt, hogy ez tényleg majdnem mindent meghatározó erő az életünkben és hatalmas öröm.

Ugyanakkor azt is állítom, hogy akkor is működik a Szentlélek, ha semmi rendkívüli jel nem kíséri a működését. Teljesen csendben, amikor csendes szentségimádást végzek, nekem semmiféle rendkívüli élményem nincs, aminek kicsit örülök is. Semmi extázis, semmi látomás, csak a jelenlét, a legnagyobb. Isten jelenlétében

jelen lenni, ennél nagyobb ajándék nincs. Annak a jelenlétében jelen lenni, aki a legjobban szeret.

Nagyon érdekes, hogy miután a Szűzanya megkapta a Szentlélek harmadszor is, betöltekezett a Szentlélekkel, és a tanítványok kiálltak és nyelveken imádkoztak, a Szűzanya eltűnik a Szentírásból. Nem szerepel a levelekben, az Apostolok cselekedeteiben, csak a Jelenések könyvében. Teljesen jelentéktelenné válik, visszavonul.

Nagyon érdekes, hogy amikor felvétetik a Mennybe, akkor elkezd beszélni, folyamatosan jönnek az üzenetek, a próféciák mind a mai napig. Az üzeneteiben azt akarja elérni, amit a földi életében végig megélt, hogy Krisztus-központúak legyünk. Az ő életét egyetlen valaki határozta meg, egyszülött fia, az Úr Jézus Krisztus. A Szentlélek működésének a legnagyobb bizonyítéka számomra az egység. A diabolos, a Sátán mindig káoszt jelent, mindig megosztottságot, mindig zűrzavart. Mindent tud: tud gyógyítani, tud jövőre szóló próféciákat adni, tud rendkívüli jeleket, tud nyelveken beszélni. Egy dolgot nem tud, az egységet, mert az az identitásával szembe megy. Ebből az következik számomra, hogy ahol megosztottságot megtűrünk a szívünkben, legyen az előítélet, legyen az ítéletkezés, ott beengedjük a gonoszt, akár tetszik, akár nem. Kinyitjuk neki az ajtót, és ő mindig elvégzi a munkáját. Ő nem nyugszik.

Akit betölt a Szentlélek, mint a Szűzanyát, az az egység embere lesz. Az megvívja a saját szellemi harcát mindennap. Ahogy a Szűzanya úgy jelenik meg a Jelenések könyvében mint a sáttáncipró. Segít nekünk a szellemi harcunkban, hogy felismerjük, hogy hol és hogyan működik a gonosz. Segít abban, hogy ne a gonoszt keressük, hanem az Istent, mert nagy a veszély, hogy a gonoszra fókuszálunk, és azt keressük, hogy hol és hogyan működik.

Ő a békesség asszonya, a békességteremtés asszonya, aki mindig minden körülmények között az Egyházban egységet akarja. Boldogok akik az ő példáját követve békességteremtőkké válnak és az egység építőivé. Úgy a gonosz mindig háttérbe szorul, mindig meghátrál, nem kap teret, csak a megosztottságban.

Adjunk hálát a Szűzanyáért, azért ahogy ő megélt a mennyei Atyával, Jézussal és a Szentlélekkel való kapcsolatát! S kövessük az ő példáját!

Legyünk Krisztus követői, ahogyan a Szűzanya Krisztus követője volt!

Az Atya, a Fiú és a Szentlélek nevében. Ámen!

Lejegyezte: dr Sipos János

A Mária Rádió 2023. szeptember 9-i, utcai riportjai a „Zalai Mária Kongresszus 2023” résztvevőivel

„Mészáros Anna vagyok, zalaegerszegi lakos. Nagy örömmel vártam ezt a kongresszust, és a nyitó szentmise már egy olyan indítást adott, amivel lehetett érezni, hogy erő és lendület van ebben a kongresszusban. Felemelő volt a nyitó szentmise, illetve az ezt követő fáklyás zárandoklat a kertvárosi templomig, ahol folytatódott a program, és nagyon tartalmas előadás, áhítat volt itt. Nagyon boldog voltam, hogy ilyen programon összegyűlhetek azok az emberek, akik szeretik, tisztelik a Szűzanyát és benne bíznak,

benne remélnék. Aki a Szűzanyához fordul, őt a Szent Fiához viszi. Ezért mindenkinek a Szűzanyához jó fordulni, mert akkor Jézushoz jutunk. Úgyhogy arra biztatok mindenkit, hogy bátran forduljon a Szűzanyához, szeresse a Szűzanyát, és kérje a Szűzanyát, pláne ezekben az időkben. A program ma szombaton is folytatódik. Most volt Székely János püspök atyával egy ünnepi szentmise és további érdekes előadásokat lehet megtekinteni itt Zalaegerszegen. Nagyon szépen köszönjük a szervezőknek, hogy ezt megszervezték, hogy van bátorságuk ilyen szervezni, és szükség is van rá, hogy ilyen eseményeken tudjuk egymást erősíteni és találkozhatunk.”

„Kardos Ferenc vagyok, Nagykanizsáról jöttem. Medugorjába készülünk egy zárandoklattal jövő héten, és arra gondoltunk, hogy a kanizsai barátainkkal eljövünk ide a Mária kongresszusra, legalább a szentmisére. Hoztuk a Kanizsa táblát is, egész Kanizsát képviseljük. Úgy indultam, hogy 8-10 embernek mondtam, hogy jövök, és itt imádkozom, és a szívemben vannak, mert nagyon jó, hogy van egy édesanyánk, Jézus édesanyja, aki a mi édesanyánk is. Nekem meg különösen fontos, mert én már elvesztettem az édesanyámat. Tehát számomra a Szűz Mária egyből az én édesanyámat is jelenti. És most hazamegyek, és a családban próbálom ezt elmesélni, a családom egy része sajnos nem hívó, de attól még evangelizálni is szoktam, szoktunk.

Így vagyunk ezzel. De nagyon jó volt, nagyon boldog vagyok. Dicsőség az Úrnak!”

„Jó napot Iróczi Sándor vagyok, Zalaegerszegre jöttem. Azért vettem részt a kongresszuson, mert úgy éreztem, hogy 75 év után is ugyanúgy aktuális, illetve naprakész. A mai világnak is mondanivalója van, és hogy ki kell állnunk a hitünk mellett, és tanúságot kell tennünk. Talán ennyi, és hát szentté kell válni mindenféleképpen. Köszönöm.”

Egy résztvevő így nyilatkozott, melyet e-mailben küldött el a Mária Rádióknak:

„A Mária-kongresszus eseményei széppé tették napjainkat, habár valamennyin nem tudtunk részt venni. Elismeréssel, gratulációval tartozunk a Családkapocs Egyesület tagjainak, akik közül több fiatal házaspárt is ismerek. A Mária evangéliuma előadás nagyon megrendített, a könnyeimet sem tudtam visszatartani, különösen az utolsó akkordoknál. Sasvári művész urat már több darabban láttam, hallottam itt Zalaegerszegen, de budapesti színházban is a lányommal és unokámmal, de minden alkalommal csodálattal hallgattam a hangját. További szép napokat kívánok mindannyiuknak.”

„Dudár Györgyné vagyok Kőszegről. Igazándiból a Szeretláng Fesztiválon találkoztam ennek a kongresszusnak a szórólapjával, már akkor megdöbbentem, hogy mondom, ez igen, ez szervezés, hogy már ilyen korán és előre hirdetik. Úgyhogy összegyűjtöttük otthon, ki szeretne jönni, így érkezünk most. Pénteken nem tudtunk jönni, de igyekeztünk, hogy ma, szombaton, a szentmisére ideérjünk. Rendkívül meglepett és megdöbbentem, hogy olyan szeretettel fogadtak bennünket. Tömve volt minden, de teljes készséggel helyet csináltak, hogy mindenkinek legyen ülőhelye. A püspök atyai szavai pedig nagyon megérintettek. Eddig is nagy tisztelője voltam a Mindszenty bíboros úrnak, de ezután a beszéd után a mérce még feljebb került a számomra, mert így kell egy keresztény embernek élni. Amit pedig pluszként kaptam: a kereszttel olyan nehezen birkóztam, hogy néha letettem volna. Itt viszont megértettem teljes szélességében, hogy a kereszt az egyetlen út, amelyen nekem járni kell és nem csak nekem, hanem mindenkinek. Köszönöm.”

„Talán az összes programon próbálok részt venni. Úgy terveztem, hogy egy picit pihenek a nap folyamán, de egyszer van egy életben ilyen, úgyhogy ennyit kibír az ember, meg muszáj is. Ennyivel tartozunk a Szűzanyának is, meg az egyháznak. Köszönöm szépen.”

„A programokon mind részt veszünk, most majd az Ave Maria szerenád a Mária Magdolna templomban, aztán megnézzük a Mindszentyneum időszaki és állandó kiállításait, és még benézünk a Máriás dallamok a Deák téren programra is. Azután 14 órakor Tamási József Mária-jelenések a világban előadását feltétlenül szeretnénk megnézni, mert nagyon sok visszasság van e körül, és szeretném, ha tisztábban látnánk. 15 órakor pedig Márfi Gyula Mária tisztelet fejlődése előadására is szeretnénk elmenni. Így gyarapodva, szívben, lélekben, szürkeállományunkat megdolgoztatva, és hazamenni, és az imacsoportjainkba – nekem a Sze-

retláng csoportba – elvinni, hogy a többi társunk, aki nem tudott eljönni velünk, ők is részesedjenek az itt hallottakból. Kaptunk nagyon szép szentképet emlékül erről a gyönyörű napról, nekik is viszek haza. Ez is szép és nemes gesztus volt tőlük, hogy megengedték, hogy többet vigyünk, hogy ők is kaphassanak.

„Katovics Gergő vagyok, Zalalövőről érkeztem. Igazándiból én még soha nem vettem ilyenén részt. Úgy hallottam, hogy lesz, és szóltak, hogy kéne jönni segíteni. Kedvem is volt eljönni, mert kíváncsi voltam, hogy milyen programokat tartanak itt.”

„Németh Ciprián vagyok, zalaegerszegi, de most Budapesten élek, és direkt a Mária kongresszusra jöttem haza ezen a hétvégén. Tegnap este érkezünk Zalaegerszegre, hogy részt vehessünk a nyitószentmisén és a fáklyás körmeneten. Utána este már nem tudtunk sokkal tovább maradni, de ma terveztünk részt venni ezeken a programokon, fakultációkon, amiket a kongresszus itt kínál, úgyhogy most a Mária szerenád lesz a nagytemplomban, oda igyekszünk éppen.”

„Dicsértessék a Jézus Krisztus! Kirner Zoltán vagyok, kőszegi plébános, és örömmel jöttem a Mária kongresszusra, annál is inkább, mert 28 évvel ezelőtt itt kezdtem a kápláni szolgálatomat. Úgyhogy 6 évig itt voltam ebben a szép templomban, szép városban, és hát nagyon örülök, hogy ilyen szép számmal együtt lehettünk. Mária ma is nagyon komoly üzenetet ad nekünk. Erről hallottunk tanítást a püspök úrtól is, hogy mennyire fontos a hitben való megerősödés, főleg egy olyan Európában, ahol sokan kezdik elfelejteni a hitüket, eltávolodnak a hitüktől, és mi szeretnénk példát mutatni egy kicsit Európának is, hogy azért van még hit, van még hit Zalában, van még hit az egyházmegyében, és hát külön öröm a Mária Rádió, hogy ezt a missziót viszi, a jó hangot, Máriának a jó hangját. Imádkozunk hazánk lelki megújulásáért továbbra is. Dicsértessék a Jézus Krisztus!”

**A riportokat készítette: Lovonyákné Baki Melinda, a Mária Rádió babosdöbrétei önkéntese
Lejegyezte: Háriné Mile Mária Mónika és Szabó-Hidvégi Orsolya**

Beszámoló-hírek

Anyakönyvi hírek

2023. augusztustól októberig

Házasságkötés

Oravecz Dávid és Zsidi Katinka
 Góth Martin és Bogdán Ramóna Felícia
 Andor Attila és Palkovics Cintia
 Ticz András és Horváth Ramóna Anna
 Szommer Attila és Domiter Eszter
 Göncz Zoltán és Somogyi Zsófia
 Leposa Bálint és Jári Eszter
 Jakab Gergő és Srágli Viktória
 Sifter Dániel és Pál Patrícia Nóra
 Tüske Zsolt és Scgamberger Nikolett
 Németh Géza és Kovács Adriána
 Varga László és Magyar Dóra
 Kovács Martin és Kámán Dorina
 dr. Nagy Kristóf és dr. Demeter Franciska
 Fogarasi Csaba és Gerencsér Diána
 Marancsics Tamás Ferenc és Bencze Ildikó
 Magyar Dávid és Baranyai Bianka
 Juhász Gábor és Keszezy Zsófia
 Rozgonyi Edvin és Kele Timea

Jókívánásainkat fejezzük ki a pároknak, a kölcsönös szeretetben szentelődjenek meg házasságukban!

Keresztelés

Borhidi Maxim Attila	Lázás Diána
Hordós Benjamin	Tököli Karolina Elizabet
Gyuricza Jázmin	Németh Olívia Barbara
Szabó Zoé	Hardi Zádor
Szabó Soma	Péntek Bodza Margit
Nedvig Lukács	Parragi Milán
Konkoly Luca Mária	Csóka Emília
Zórényi Dominik	Molnár Karolina
Poldauf Alex Marinó	

*Köszöntjük a Katolikus Egyház és egyházközségünk legifjabb tagjait!
 Isten éltesse őket sokáig!*

Temetés

Pálos Kálmánné sz. Polgár Mária (1927)
 Horváth Gyula Lajos (1944)
 Mezősi József (1926)
 Rövid Gyuláné sz. Lábodi Izabella (1951)
 Varga Miklósné sz. Novák Mária (1955)
 özv. Polcza Jánosné sz. Ebedli Bernadett (1939)
 özv. Mihók Istvánné sz. Pálfai Sarolta (1926)
 Simán Kristóf (1998)
 Nemezc Ferenc (1937)
 özv. Bedő Ferencné sz. Mészáros Magdolna (1947)
 özv. Péter Jánosné sz. Nágli Margit (1932)
 dr. Loján József (1950)
 dr. Pribék László (1945)
 Hegyi Tibor Andrásné sz. Baldauf Erika (1957)
 Végh László (1940)

Tóth Tihamér (1943)
 Kaszás Zoltán (1959)
 Simon József (1933)
 Horváth Miklós (1932)
 Sándor István (1965)
 özv. Györkös Miklósné sz. Andor Erzsébet (1934)
 özv. Torondy Kálmánné sz. Bány Eleonóra (1925)

Adj Uram, örök nyugalmat nekik!

**EGYHÁZMEGYEI
 CSALÁDI
 LELKINAP**

SZENTGOTTHÁRD

„URAM,
 TANÍTS
 MINKET
 IMÁDKOZNI!”
 (LK 11,1)

2023. **2.**
 DECEMBER
 9-16 ÓRA

**RÉSZLETEK
 KÉSŐBB**

Családpasztorió
 Szombathelyi
 Egyházmegye

Ünnepi Harangszó

A zalaegerszegi Mária Magdolna Egyházközség kéthavonta megjelenő tájékoztató lapja.

Szerkeszti:

Tájékoztatói Munkacsoport
 E-mail: harangszozeg@gmail.com

Felelős kiadó:

Szörber László

Szerkesztőség és a kiadó címe:
 8901 Zalaegerszeg, Balatoni u. 1. Pf.: 91
 Telefon: (92) 599-230, Fax: 599-231
 www.mariamagdolna.hu
 E-mail: mariamagdolna.zeg@gmail.com

Nyomda:

Gura Nyomda Kft. – Zalaegerszeg

Az újságban megjelenő írások és a hozzájuk kapcsolódó fényképek tartalmáért kizárólag azok szerzői felelnek.